

liv än vad som i allmänhet är möjligt för hederliga arbetare. Och likväl hade inga livsmedelsstölder hörts av inom orten. Kanske följde de samma princip som Mickel Räv, nämligen att inte proviantera i närheten av lyan. Men Ville misstänkte starkt att en annan förklaring vore den rätta, den nämligen att de förträffliga konserverna härledde sig från herr David Labanssons frikostighet gent emot sina villiga verktyg.

På en alltjämt fortgående förbindelse emellan denna bymagnat och banditerna skulle han snart få en ganska oväntad bekräftelse.

Det hade blivit kväll innan aftonmåltiden hunnit avslutas och det började bli ganska skumt i klyftan. Plötsligt hördes ett uggleskri tre gånger å rad med regelbundet mellanrum. Det lät mycket naturligt, och Ville skulle ha trott att det frambragts av en verklig uggle, om han icke märkt den spända uppmärksamhet de båda banditerna ägnade däråt, men därav förstod han att det var en signal. Och detta bekräftades därav att Kniven med stor färdighet frambringade ett upprepande av densamma.

— Det är Gunnel i Kärremåla, sade den senare. Hon måtte ha något bud från patronen.

Länsmannen hade således haft rätt i sitt påstående, att »den kloka» i Kärremåla hade med tjuvar att göra. »Men», tänkte Ville, »vem är 'patronen'? Kanske Labansson? Nå, det får jag väl veta sedermera.»

Efter en stund inträdde en äldre, mycket mörklagd kvinna i hålan. De svarta ögonen, det mörka håret och ansiktets rovfågelsaktiga läggning antydde zigenarblod, även om rasen vore betydligt uppblandad.